

VI. TANULMÁNY

URUNK VISSZATÉRÉSE – ANNAK CÉLJA, MINDENK HELYREÁLLÍTÁSA

URUNK SZEMÉLYES ÉS MILLENNIUMOT MEGELŐZŐ, MÁSODIK ELJÖVETELE – ENNEK AZ ELSŐ ELJÖVETELLESEL VALÓ KAPCSOLATA – AZ EGYHÁZ KIVÁLASZTÁSA ÉS A VILÁG MEGTÉRÍTÉSE – A VÁLASZTÁS ÉS AZ INGYEN KEGYELEM – A REMÉNYSÉG FOGLYAI – PRÓFÉTAI BIZONYSÁGOK A HELYREÁLLÍTÁSRÓL – URUNK VISSZATÉRÉSE NYILVÁNVALÓAN AZ EGYHÁZ ÉS A VILÁG REMÉNYSÉGE

„... hogy elküldje a Jézus Krisztust, Akit elsősorban nektek rendelt; Őt ugyan az égnek kell befogadnia minden dolog helyreállításának az idejéig, amelyről Isten szólt eleitől fogva szent prófétáinak ajka által.” Cselekedetek 3: 20, 21 /k.új, k.K./

Feltételezzük, hogy mindazok, akik ismerik a Szentírást, elfogadják, és elhiszik, hogy Urunknak szándéka volt megértetni tanítványaival, hogy Ő egy bizonyos céllal, bizonyos módon, és egy bizonyos időben ismét eljön. Igaz, hogy Jézus így szólt: „Íme, Én veletek vagyok minden nap a *korszak végezetéig*” (Máté 28: 20), Szellem, és Igéje által Ő mindvégig az Egyházával volt, irányítva, vezetve, vigasztalva, és fenntartva az Ő szentjeit, és minden nyomorúságuk között bátorította őket. Habár az Egyház áldott tudatában volt annak, hogy az Úr ismeri minden útját és tudatában volt az Ő folytonos gondoskodásának és szeretetének, mégis vágyta az Ő megígért, személyes visszatérését, mert, amikor Ő így szólt, „ha majd elmentem, ismét eljövök” (János 14: 3), minden bizonnyal Ő egy **személyes, második eljövételéről** beszélt.

Némelyek arra gondolnak, hogy Ő a Pümkösdkor leszálló Szent Szellemre hivatkozott; mások a Jeruzsálem pusztulására, stb.; de nyilvánvalóan elkerüli figyelmüket az, hogy a Biblia

utolsó könyvében, amely mintegy hatvan évvel a Pünkösöd után, és huszonhat évvel a Jeruzsálem pusztulása után íratott, Aki halott volt és él, arról az eseményről, mint jövőendő eseményről beszél, mondván: „És íme, hamar eljövök; és az én jutalmam velem van”, és az ihletett János *apostol* válaszol: „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jelenések 22: 12, 20)

Elég sokan azt gondolják, hogy amikor a bűnösök megtérnek, az egy részét képezi a Krisztus eljövetelének, és ekképpen Ő folytatni fogja eljövetelét, míg az egész világ meg lesz térve. Azt mondják, hogy akkor lesz teljes az Ő eljövetele.

Ők nyilvánvalóan elfelejtik a Szentírásnak erre vonatkozó bizonyosságát, mely az elvárásuknak éppen az ellentétét jelenti ki: hogy abban az időben, amikor az Úr másodszor eljön, a világ távol lesz attól, hogy az Istenhez megtért volna; hogy „az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert az emberek inkább az élvezeteket *fogják* szeretni, mint az Istent” (2 Timóteus 3: 1-4), hogy „a gonosz emberek és ámitók pedig, még tovább mennek a rosszban, tévelyegve és másokat is megtévesztve” (13. vers). Elfelejtik a Mesternek a kicsiny seregéhez intézett, különleges figyelmeztetését is: „Vigyázzatok magatokra, nehogy hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak [akik nem figyelnek]”. (Luk. 21: 34, 35) Az is biztos, hogy amidőn azt mondja: „siratja Őt a föld minden nemzetsége”, meglátván az Ő eljövetelét (Jelenések 1: 7), abban semmi utalás nincs a bűnösök megtérésére. Vajon sírna-e minden ember a bűnösök megtérése miatt? Ellenkezőleg, ha ez a rész a Krisztus földi jelenlétére vonatkozik, ahogy ezt majdnem mindenki elfogadja, akkor azt tanítja, hogy a földön senki sem fog örülni az Ő megjelenésének, aminek biztosan *örülnének*, ha mind meg lennének térve.

Némelyek az Úr valóságos eljövetelét és jelenlétét várják, de távolra **időzítik** az eseményt állítván, hogy az Egyház a jelen állapotában való erőfeszítései által meg kell térítse a világot, és

így kell legyen bevezetve a Millenniumi Korszak. Ők azt állítják, hogy amikor a világ meg lesz térítve, a Sátán meg lesz kötözve, és az Úr ismeretével betöltetik az egész föld, és amikor a nemzetek nem tanulnak több hadakozást, akkor az Egyháznak a jelenlegi állapotában elvégeztetik a munkája. Amikor ő elvégezte ezt a nagy és nehéz feladatát, eljön az Úr, hogy lezárja a földi ügyeit, hogy megjutalmazza híveit, és hogy elítélje a bűnösöket.

Bizonyos, elszigetelten vett idézetek a Szentírásból, látszólag támogatják ezt a nézetet; de amikor Isten Igéjét és Tervét egészként tekintjük, ezek éppen az ellentétes nézetet támasztják alá: mégpedig azt, hogy Krisztus a világ megtérése előtt jön el, és uralkodik a világ megtérése végett; hogy az Egyház most próba alatt áll, és hogy a győzedelmesek számára megígért jutalom az, hogy a felmagasztalásuk után részt kapnak az Úr Jézussal abban az uralomban, melyet Isten eszközül rendelt a világ megáldására és az Úr ismeretének minden teremtményhez való eljuttatására. Ezek az Úr különös ígéretei: „Aki győz, annak megadom, hogy Velem együtt üljön az Én trónusomon” (Jelenések 3: 21); „ezek életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig” (Jelenések 20: 4).

Azok, akik azt állítják, hogy az Úr nem jön el a Millennium végéig, főképpen két olyan szövegre támaszkodnak, melyekre itt hívnánk fel a figyelmet. Az egyik: „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Máté 24: 14) Ők azt állítják, hogy ez a szöveg a világnak az Evangéliumi korszak vége előtti megtérítésére vonatkozik. De a világnak tett **bizonyosság** nem jelenti a világnak megtérését. A szöveg nem mond semmit arról, hogy miként lesz fogadva a bizonyság. Ez a bizonyság már megtétetett. A Biblia Társulatok 1861-es jelentései szerint az Evangéliumot már a föld minden nyelvén kiadták, habár a földön *élő* milliók közül kevesen fogadták el. Az egy milliárd hatszáz millió ember közül még fele sem hallott

valaha Jézus nevéről. Mégis a szöveg által jelölt feltétel teljesedett: az Evangéliumot az egész világon hirdették **bizonyosságul** – minden **nemzet** számára.

Az Apostol elmondja (Cselekedetek 15: 14), hogy az evangélium **fő célja** a jelen korszakban az, hogy a Krisztus nevének „egy népet válasszon ki” – a győzedelmes Egyházat, amelyik az Ő második eljövetelekor egyesítve lesz Ővele és az Ő nevét kapja. A világnak szóló bizonyágtétel másodlagos cél.

Egy másik Ige így szól: „Ülj a jobb kezem felől, míg lábad számolyává nem teszem ellenségeidet!” (Zsoltár 110: 1) Úgy tűnik, hogy egy homályos, és határozatlan gondolat e szöveggel kapcsolatban az, hogy Krisztus valahol a mennyben, egy anyagi trónon ül, ameddig minden dolog leigázásának munkáját Őneki megvalósítja az Egyház, és akkor Ő eljön uralkodni. Ez egy téves felfogás. Isten szóban forgó trónja nem anyagi, hanem az Ő felsőbb hatalmára és uralmára utal; az Úr Jézus felmagasztaltatott, hogy részese legyen annak az uralomnak. Pál kijelenti: „Ezért Isten Őt [Jézust] mindenek fölé magasztalta, és olyan nevet ajándékozott Neki, amely minden névnél nagyobb”. Olyan **tekintélyt** adott Neki, mely mindennél nagyobb, az Atya mellett. Ha Krisztus egy anyagi trónon ül, amíg ellenségei lábainak számolyává tétetnek [mind alávetve], akkor bizonyára Ő nem tud eljönni, amíg minden alá nincs vetve Neki. Viszont, ha ebben a szövegben a „jobb kéz” nem egy rögzített hely, egy szék, hanem, ahogy mi állítjuk, hatalom, tekintély, uralkodás, ebből az következik, hogy a vizsgált szöveg nem mond ellent más Igének, amely azt tanítja, hogy Ő azért jön el, hogy „maga alá vessen mindeneket” (Filippi 3: 21) azzal a hatalommal, amellyel felruháztatott. Ennek szemléltetésére azt mondjuk, hogy Vilmos császár Németország trónján van, mégis mi nem a királyi székre utalunk, melyet ténylegesen ritkán foglal el. Amikor azt mondjuk, hogy ő a trónon van, mi ezalatt azt értjük, hogy ő Németországot vezeti. A jobb kéz a fő helyet jelenti, felsőbb, vagy kiváltságosabb helyzetet a legfőbb vezető mellett.

Ekképpen Bismarck herceget a német császár a hatalom jobbára ültette, vagyis magasztalta; József a fáraó jobbán volt az Egyiptomi birodalomban – nem szó szerint, hanem a szokásos, átvitt értelemben. Jézus szavai Kajafához megegyeznek e gondolattal: „mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a **Hatalmas jobbán ül**, és eljön az ég felhőin” (Máté 26: 64). Ő jobbkéz felől lesz, amikor eljön, jobbkéz felől marad a Millenniumi korszak alatt, és mindörökre.

Isten kinyilatkoztatott terveinek további vizsgálata egy tágabb nézetet biztosít úgy az első, mint a második eljövétel céljáról; és meg kell jegyeznünk, hogy mindkét esemény kapcsolatban áll egymással, mint egyazon terv részei. Az első eljövétel sajátos munkája az emberek **megváltása** volt, a másodiké a megváltottak **helyreállítása**, megáldása és felszabadítása. Üdvözítőnk, váltságul adva életét mindenkiért, felment, hogy bemutassa azt az áldozatot az Atyának, megbékélést szerezve ezáltal az ember bűnéért. Ő várakozik és megengedi „e világ fejedelmének”, hogy folytassa gonosz uralmát, míg lejár a „menyasszonynak, a Bárány feleségének” kiválasztása, aki, hogy **méltónak** számíttasson egy ilyen tisztességre, le kell győzze a jelenlegi gonosz világ hatásait. Akkor lesz időszerű azon nagy áldások kiosztása az emberiség számára, melyeket az Ő áldozata által biztosított, és Ő előjön, hogy megáldja a föld minden nemzetségét.

Valójában, a helyreállítás és az áldás elkezdődhetett volna azonnal, amikor a Megváltó letette a váltságdíjat, és akkor a Messiás eljövele csak egyetlen esemény lett volna, rögtön elkezdődött volna az uralom és az áldás, úgy ahogy az apostolok először várták. (Cselekedetek 1: 6) De „Isten számunkra – a Keresztyén Egyház számára – valami különbről gondoskodott” (Zsidók 11: 40); ezért a mi érdekünkben Krisztus uralma és a Fej szenvedése közé tizenkilenc évszázad iktatódott be.

Ez az időszak az első és a második eljövetele között, mindenki megváltása és mindenki megáldása között, az Egyház próbájára és kiválasztására rendeltetett, mely a Krisztus Teste; különben csak egy eljövétel lett volna, és az a munka, melyet a Millennium alatt, az Ő második jelenlétekor kell elvégezni, a Jézus feltámadását követhette volna. Vagy, ahelyett hogy azt mondanánk, hogy a második eljövétel munkája rögtön az első eljövétel munkája után következhetett volna, inkább mondjuk azt, hogy ha Jehova nem vette volna tervébe a „kicsiny nyáj”, a „Krisztus Teste”, kiválasztását, akkor nem abban az időben kellett volna az első eljövétel megtörténjen, amikor megtörtént, hanem csak a második eljövétel idején jött volna el, és akkor csak az az egy eljövetele lett volna. Mert nyilvánvalóan Isten hatezer évet szánt a rossz **megengedésére**, valamint a hetedik évezredet mindennek megtisztítására és helyreállítására.

Így látva, Jézusnak eljövetele a bűnösök *érdekében hozott* áldozatként és megváltásként, az áldás és helyreállítás ideje előtt éppen elegendő idővel történt ahhoz, hogy lehetővé tegye az Ő „társörököseinek”, a „kis nyájának” kiválasztását. Ez némelyeknek megmagyarázza azt a látszólagos késést, amivel Isten a megváltás által biztosított, megígért áldásokat megadja. Az áldások eljönnek a megfelelő időben, a kezdeti terv szerint, habár, egy dicsőséges célból a váltságdíj biztosítva volt sok idővel azelőtt, hogy az emberek várhatták volna.

Az Apostol arról értesít, hogy Jézus nem volt jelen a földön – a mennyben volt – a mennybemenetele és a helyreállítás idejének, vagyis a Millenniumnak kezdete közötti teljes időszak alatt: „Őt az égnek kell befogadnia minden dolog helyreállításának **idejéig**”, stb. (Cselekedetek 3: 21). Mivel a Szentírás így azt tanítja, hogy Urunk második eljövételének célja mindennek helyreállítása, és hogy az Ő megjelenésekor a nemzetek annyira távol állnak a megtéréstől, hogy haragosak (Jelenések 11: 18) és ellenállnak, el kell fogadni azt, hogy vagy az Egyháznak nem sikerül betölteni a küldetését, és ekképpen az

Isten terve nagy kudarcot vall, vagy, ahogy mi állítjuk és kimutattuk, a jelen korszakban a világ megtérítése nem volt elvárva az Egyháztól, hanem a küldetése az volt, hogy **bizonyáságul** hirdesse az Evangéliumot az egész világon, és isteni vezetés alatt felkészítse önmagát a jövőendő, nagy munkájára. Isten még egyáltalán nem merítette ki lehetőségeit a világ megtérítésére; sőt, mi több: még **meg sem próbálta** megtéríteni a világot.

Ez egy furcsa állításnak tűnhet némelyek számára, de gondolják meg, hogy ha Isten egy ilyen munkát próbált végezni, nyilvánvalóan kudarcot vallott; mert, ahogy láttuk, a föld milliárdjainak csak egy kis töredéke hallott valaha értelmes módon arról az **egy névről**, mely által meg kell tartassanak. Csak néhány, jelentősebb szekta – baptista, presbiteriánus és mások – nézeteiről és tanításairól szóltunk kifejezettebben, azaz, hogy Isten egy „kicsiny nyáját”, egy Egyházat választ ki a világból. Ők azt hiszik, hogy Isten nem tesz többet annál, hogy kiválasztja ezt az Egyházat, míg mi úgy találjuk, hogy a Szentírás az isteni tervnek egy következő lépéséről is tanít – egy **HELYREÁLLÍTÁSRÓL** a világ számára, amit a választott Egyház valósít meg, amikor teljes lesz és meg lesz dicsőítve. Egyedül ennek az Evangéliumi korszaknak győzedelmesei, a „kicsiny nyáj”, képezi „A Magnak” testét, amelyben, vagy amely által a föld minden nemzetségei meg fognak áldatni.

Akik azt állítják, hogy Jehova hatezer éve próbálja megtéríteni a világot, és mindvégig kudarcot vallott, azok számára nehéz lehet kibékíteni egy ilyen nézetet a Biblia azon bizonyosságával, miszerint Istennek minden szándéka megvalósul, és hogy az Ő Igéje nem tér vissza Őhozzá eredménytelenül, hanem sikeres lesz és **véghezviszi, amiért küldetett** (Ésaiás 55: 11). Az a tény, hogy a világ még nincs megtérítve, és az Úrnak ismerete még nem töltötte be a földet, egy bizonyíték arra, hogy még nem volt **elküldve** evvel a megbízatással.

Ez a *hitelvek* két vonalához vezet, melyek évszázadokon át megosztották a keresztényeket, nevezetesen a Választásra és az Ingyen Kegyelemre. A Bibliát tanulmányozók nem fogják tagadni, hogy mindkét tan, a látszólagos ellentmondásuk dacára, Szentírási alapokon áll. Ez azonnal arra a feltételezésre vezet, hogy valami módon mindkettő igaz kell legyen; de sehogy másképp nem lehet összhangba hozni, csak az ég törvényét, a **rendet**, megfigyelve, és „az Igazság Igéjét helyesen fejtegetve” e témára vonatkozóan is. Ha felismerjük ezt a rendet, ahogy a korszakok tervében feltárul, világosan mutatja, hogy míg a jelen és a múlt korszakokban folyamatban volt egy Kiválasztás, Istennek általában a világ iránti, irgalmas gondviselését, a Millenniumi korszak alatt, megkülönböztetésül Ingyen Kegyelemnek nevezi. Ha megjegyezzük a korszakok és diszpenzációk megkülönböztető jegyeit, melyeket az előző fejezetben körvonalaztunk, továbbá ha megvizsgálunk, és helyre teszünk minden részt, amelyek a Kiválasztásra, meg az Ingyen Kegyelemre vonatkoznak, akkor azt találjuk, hogy azon Igéket, melyek a Kiválasztásról beszélnek, a jelen és a múlt korszakokra lehet alkalmazni, míg amelyek az Ingyen Kegyelmet tanítják, teljes^{7/} mértékben a következő korszakra alkalmazhatóak.

De a Biblia szerint, a Kiválasztás nem önkényes korlátozás, vagy fatalizmus¹, ahogy általában a szószólói hiszik és tanítják, hanem alkalmasság és felhasználhatóság szerinti kiválasztódás az Isten által kitűzött célra, az arra kijelölt időszakban.

Az Ingyen Kegyelem, árminiánusok² által támogatott tana is, Isten túláradó kegyelmének egy sokkal nagyszerűbb bemutatása, mint amit a legbuzgóbb támogatói valaha is tanítottak arról. Istennek a Krisztus általi kegyelme mindig ingyen van, abban az értelemben, hogy az meg nem érdemelt; de az ember bukásától napjainkig Isten bizonyos kegyei, különleges személyekre, nemzetekre, vagy osztályokra korlátozódtak, míg a következő korszakban az egész világ meg lesz hívva az akkor felkínált áldásokban való részesedésre, azon feltételek alatt, melyek akkor

mindenkinek ismertté tétetnek, és aki akar, ingyen ihat az élet vizének forrásából. (Jelenések 22: 17)

Visszatekintve láthatjuk Ábrahám és némely leszármazottja kiválasztását, mint oly vonalat, amelyen a megígért Mag, a föld minden nemzetségeinek megáldója, el kell jöjjön. (Galáták 3: 29) Megjegyezzük az Izráel kiválasztását is az összes nemzet közül, mint egyedüli nemzetet, melyben Isten a világon bekövetkezendő nagy munkának előképszerű ábrázolását adta – Egyiptomból való szabadulásuk, Kánaánjuk, szövetségeik, törvényeik, bűnért való áldozataik a vétek eltörlésére és a nép meghintésére, és a papságuk mindezek végrehajtására, mind egy kisléptékű és előkép jellegű ábrázolása a valóságos papságnak és az emberiség megtisztítását szolgáló áldozatoknak. Isten így szólt a néphez: „Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetségei közül” (Ámos 3: 2). Csak ez a nép volt elismerve a Krisztus eljövételéig; igen, és azután is, mert az Ő szolgálata csak rájuk korlátozódott, és nem engedte meg tanítványainak sem, hogy másokhoz menjenek – szétküldve őket így szólt: „Pogányok útjára ne menjete, és Szamaritanusok városába ne menjete be.” Miért, Urunk? – Mert, magyarázta Ő, „nem küldtem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz”. (Máté 10: 5, 6; 15: 24) Minden idejét rájuk fordította haláláig, és ott végezte első munkáját az emberiségért, az Ő mindenben bőséges, ingyen kegyelmének első megnyilatkozását, mely a „megfelelő időben” valóban egy áldás lesz mindenki számára.

Istennek ez a legnagyobb ajándéka nem volt nemzetre, vagy osztályra korlátozva. Nem csak Izráelnek szólt, hanem az egész világnak; mert Isten kegyelméből Jézus Krisztus megízlelte a halált **minden emberért**. (Zsidók 2: 9)

Most, az Evangéliumi korszakban is, egy bizonyos fajta választás történik. A világ némely részei több áldásból részesülnek másoknál az Evangélium által, (mely ingyen van mindazoknak, akik hallják). Vessünk egy pillantást egy

világtérképre és figyeljük meg, hogy a Krisztus evangéliuma által milyen kis rész van megvilágítva, vagy megáldva valamely észrevehető mértékben. Állítsatok szembe magatokat, előnyeitekkel és ismeretetekkel, a napjaink pogány sötétségében lévő milliókkal, akik soha sem hallottak a hívásról, és akik, következésképpen, nem voltak meghívva. Amikor teljes lesz a kihívottak serege (akik Isten fiaivá, Isten örököseivé, és Urunk Jézus Krisztussal való társörökösökké hívtak – akik elhívásukat és kiválasztásukat megerősítették), akkor Isten terve a **világ** üdvözítésére csak a kezdeténél lesz.

Csak amikor **a mag** kiválasztatott, kifejlődött és a hatalomba fel lett magasztalva, akkor fog a kígyó fejére taposni. „A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan.” (Róma 16: 20; 1 Mózes 3: 15) Az Evangéliumi korszak felkészíti a tiszta szüzet, a hűséges Egyházat, a Völegény eljövetelére. A korszak végén, amikor ő „elkészítette magát” (Jelenések 19: 7), a Völegény eljön, és akik készen állnak, bemennek Ővele a menyegzőre – a második Ádám és a második Éva egyek lesznek, és akkor kezdődik el a helyreállítás dicsőséges munkája. A következő diszpenzációban, az új ég és az új föld *idején*, az Egyház nem eljegyzett szűz lesz, hanem Menyasszony; és akkor „A Szellem és a Menyasszony így szól: ‘Jöjj!’ Aki csak hallja, az is mondja: ‘Jöjj!’ Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jelenések 22: 17)

Az Evangéliumi Korszak, távol attól, hogy az Egyház küldetését lezárna, csak egy szükséges előkészület a jövőre, nagy munkára. Ezért a megígért, jövőre áldásért az egész teremtet világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig sóvárogva várva az Isten fiainak **megjelenését** (Róma 8: 22, 19). Egy áldott tény az, hogy az Atyánk tervében az ingyen kegyelem nem csak az akkor élők részére biztosított a legteljesebb mértékben, hanem azok részére is, akik már meghaltak, mint egy áldott lehetőség az eljövendő korszakban.

Egyesek, akik felismerhetnek valamit a második eljövételkor esedékes áldásokból, és egy bizonyos mértékben értékelik azt a tényt, hogy az Úr eljön, hogy kioSSza az Ő halálával vásárolt nagy áldást, nem tudják felfogni ez utóbbi kérdést, ti. azt, hogy akik a sírokban vannak, éppen annyira érdekeltek a Messiás dicsőséges uralmában, mint azok, akik abban az időben nem lesznek teljesen a romlandóság rabságában – a halálban. De miképpen biztos az, hogy Jézus **mindenkiért** meghalt, úgy mindenkinek része kell legyen a saját, drága véréen vásárolt áldásokban és lehetőségekben. Emiatt kell várjunk áldásokat a Millenniumi korszakban éppen úgy azokra is, akik a sírokban vannak, mint azokra, akik nincsenek ott; és erre bőséges bizonyítékot fogunk találni, tovább keresve az Úrnak e témára vonatkozó bizonyosságában. Isten a sírokban lévőket a kiszabadításukra alkotott terve miatt „**reménység foglyainak**” nevezi /Zakariás 9: 12/.

Az Ádám teremtésétől, hatezer év alatt, körülbelüli becslés szerint száznegyvenhárom milliárd emberi lény élt ezen a földön. A legenedékenyebben és ésszerűen végezhető becslés szerint, ezek közül Istennek kevesebb, mint egymilliárd szentje volt. Ez a bő becslés a száznegyvenkét milliárdnyi (142.000.000.000), halálba jutottak roppant tömegét abba **az egyetlen névbe** vetett hit és remény nélkül hagyja, mely az ég alatt, vagyis az emberek között adatott, amely által üdvözlünk kell. Valóban, ezeknek nagy többsége soha nem tudott, vagyis nem hallott Jézusról, és nem hihettek abban, akiről nem hallottak.

Azt kérdezzük, hogy mi történt ezzel a mérhetetlenül nagy sokasággal, melyről a számok egy teljesen pontatlan fogalmat nyújtanak? Mi az ő jelenlegi és mi lesz a jövőbeli állapotuk? Isten nem gondoskodott egyáltalán ezekről, akiknek állapotát és körülményeit előre kellett lássa? Vagy a világ megalapításától Isten egy nyomorult és irgalmatlan intézkedést foganatosított volna a reménytelen és örök gyötrelmükre vonatkozóan, ahogy

azt sok gyermeke állítja? Vagy talán tartogat még számukra az Ő tervének magasságában, mélységében, hosszúságában és szélességében egy lehetőséget arra, hogy mindannyian eljussanak annak az **egyetlen névnek** ismeretére, és arra hogy a feltételek iránt engedelmessé válva, örök életük legyen?

E kérdésekre, melyeket minden gondolkodó keresztyén feltesz önmagának, és amelyekre a Jehova jellemével összhangban lévő, megbízható válaszokra vágyik, sokféle válasz érkezik:

Az **ateizmus azt válaszolja**: Ők örökre halottak, nem létezik túlvilág: ők soha sem fognak újra élni.

A **kálvinizmus azt válaszolja**: Nem voltak az üdvösségre kiválasztva. Isten őket eleve elrendelte, *vagyis* predesztinálta a pusztulásra – arra hogy a pokolba jussanak – és most ott vannak, kínok között vonaglanak, örökre ott maradnak, reménytelenül.

Az **árminiánizmus azt válaszolja**: Azt hisszük, hogy Isten közülük soknak megbocsát a tudatlanságuk miatt. Akik a legjobb tudásuk szerint cselekedtek, biztosan az „Elsőszülöttek Egyházához” tartoznak, még ha soha sem hallottak Jézusról.

Ez utóbbi véleménnyel egyetért a keresztyének többsége, minden felekezetből (néhányuk ellentétes hitvallásának dacára is), egy olyan érzésből *kiindulva*, hogy bármely más nézet kibékíthetetlen lenne Isten igazságával. De alátámasztja-e a Szentírás ezt az utóbbi nézetet? Azt tanítja-e, hogy a tudatlanság az üdvösség alapja? Nem! Az üdvösségnek a Szentírásban említett egyetlen alapja a Krisztusba, mint Megváltónkba és Urunkba vetett **hit**. „Kegyelemből tartattatok meg, **hit által**.” (Efézus 2: 8) A hit általi megigazulás a keresztyénség egész rendszerének alapelve. Amikor az apostolokat megkérdezték, hogy: Mit kell tennem, hogy üdvözüljek? – ők azt válaszolták, hogy: higgy az Úr Jézus Krisztusban. „Nem adatott az embereknek az ég alatt **más** Név, amely által üdvözülhetnénk” (Cselekedetek 4: 12); és „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül”. (Róma 10: 13)

De Pál úgy érvel, hogy egy ember először kell hallja az evangéliumot mielőtt hinni tudna benne, mondván: „hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak?” (Róma 10: 14)

Némelyek állítása szerint, amikor Pál azt mondja, hogy „a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, önmaguknak szabnak törvényt”, azt tanítja, hogy a **tudatlanság** meg fogja menteni az embereket. (Róma 2: 14) Ebből azt következtetik, hogy az a törvény, amit a lelkiismeretük nyújt, elegendő ahhoz, hogy megigazítsa őket. De az ilyen személyek félreértik Pált. Ő abban érvel, hogy az egész világ bűnös Isten előtt (Róma 3: 19); hogy a pogányokat, akiknek nincs írott törvényük, nem megigazította, hanem **elítélte** a lelkiismeret világossága, mely vagy mentetgeti vagy vádolja őket, tökéletességük hiányát bizonyítja, és azt hogy méltatlanok az életre, éppen úgy, mint a zsidók, aki rendelkeztek az írott törvénnyel, és azáltal **ítéltettek el**; „mert a bűn felismerése a Törvény által van” (Róma 3: 20). A törvény, amely a zsidónak adatott, feltárta gyengeségét, és arra rendeltetett, hogy bemutassa, hogy Isten előtt képtelen önmagát megigazítani. „A törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Őelőtte.” Az írott törvény **elítélte a zsidókat**, és a pogányok a lelkiismeret elegendő világosságával rendelkeztek ahhoz, hogy **elítélje őket**; így minden száj elnémíttatik abban, hogy igényt tartsanak az életjogra, és az egész világ vétkesként áll Isten előtt.

Jakab (2: 10) kijelentésére emlékezve, miszerint aki az egész törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az vétkes, és nem tarthat igényt a Törvény Szövetség általi áldásra, felfogjuk, hogy valóban „nincs igaz ember egy sem” (Róma 3: 10). Így a Szentírás a reménynek minden ajtaját bezárja egy kivételével, megmutatván, hogy az elítéltek közül egy sem képes örök életet biztosítani érdemszerző cselekedetek által, és hasonlóképpen haszontalan a tudatlanságra hivatkozni az üdvösség alapjaként.

A tudatlanság senkit sem tud feljogosítani a hit és az engedelmesség **jutalmára**.

Sok keresztény, nem lévén hajlandó azt hinni, hogy tudatlan kisgyermek és pogányok oly sok milliói örökre elvesztek (ahogy ők tanulták, ez azt jelenti, hogy egy reménytelen és örök gyötrelem helyére küldettek), kitartanak amellett, hogy Isten nem fogja a tudatlanokat elítélni, a Biblia ezen kijelentéseinek dacára. Csodáljuk nagylelkűségüket és azt, ahogy Isten jóságát nagyra becsülik, de azt javasoljuk, hogy ne legyenek túl serények félretéve és figyelmen kívül hagyva bibliai kijelentéseket. Isten mindenkinek áldást tart fenn a tudatlanságnál jobb módon.

De vajon ők a kifejtett hitük szerint járnak el? Nem; habár megvallásuk szerint abban hisznek, hogy a tudatlanok tudatlanságuk alapján üdvözülnek, mégis folyamatosan hittérítőket küldnek a pogányokhoz, ezrek értékes élete és pénz milliók árán. Ha mindenki, vagy legalább fele tudatlanság által üdvözülne, akkor kifejezetten rosszat tesznek nekik azzal, hogy hittérítőket küldenek hozzájuk Krisztusról tanítani, mert ezerből egy hisz a missziós munka folytán. Ha ez az eszme helyes lenne, akkor sokkal jobb volna nekik tudatlanságban maradni, mert akkor sokkal nagyobb arányban üdvözülhetnének. Ugyanazon érvek mentén haladva, nem gondolhatnánk-e azt, hogy ha Isten **minden embert** tudatlanságban hagyott volna, akkor ők **mindannyian** üdvözülhettek volna? Ha így lenne, akkor Jézus eljövetele és halála felesleges lett volna, az apostolok és a szentek prédikálásai és szenvedései hiába történtek, és az úgynevezett Evangélium ahelyett, hogy jó hír lenne, egy nagyon rossz hír. A misszionáriusok küldése a pogányokhoz azok részéről, akik a kiválasztás Kálvinista, vagy végzettszerű nézetében hisznek, miszerint minden egyén örök sorsa még létezésük előtt változtathatatlanul meg van határozva, még képtelenebb és ésszerűtlenebb.

De a Biblia, amely hittérítői szellemmel teljes, nem tanít az üdvösségnek több útjáról – az egyik út hit általi, a másik

cselekedetek általi és ismét más a tudatlanság általi; nem tanítja az Istent gyalázó, végzetben való hitnek tanát sem. Míg az emberiség előtt a remény minden más ajtaját zártnak mutatja, addig tágra nyitja az egyetlen ajtót, és hirdeti, hogy aki akar, beléphet az életre; és rámutat arra, hogy mindazok, akik most nem látják, vagy nem értékelik a belépés áldott lehetőségét, a megfelelő időben elvezettetnek egy teljes ismeretre és helyes felfogásra. Az **egyetlen út**, melyen az elítélt emberi fajból bárki Istenhez jöhet, nem az érdemszerző cselekedetek, sem a tudatlanság, hanem a Krisztus drága vérébe vetett hit, *Ő az, aki elveszi a világ bűnét.* (1 Péter 1: 19; János 1: 29) Ez az Evangélium, a nagy öröm jó híre, „mely az EGÉSZ NÉPNEK öröme lesz”.

Tegyük fel, most e dolgokra úgy tekintünk, mintha éppen Isten beszélne nekünk azokról, és hagyjuk Őreá jellemének tisztázását. Kérdezzük meg: Mi történt a száznegyvenkét milliárd emberrel?

Bármi is történt velük, biztosak lehetünk abban, hogy most nincsenek a gyötrelem állapotában, mert a Szentírás nem csak azt tanítja, hogy az Egyház nem kap egy teljes jutalmat, míg Krisztus el nem jön, amikor Ő megjutalmaz minden embert (Máté 16: 27), hanem azt is, hogy a hamisak is akkor kapják meg büntetésüket. Akármi is legyen a jelenlegi állapotuk, az nem lehet a teljes fizetségük; ugyanis Péter így szól: „Ért hozzá az Úr, hogy ... a gonoszok büntetésével várjon az ítélet napjáig” (2 Péter 2: 9 – *k.új*); és Ő úgy is tesz.

Viszont az a gondolat, hogy embertársaink közül oly sokan az üdvösséghez szükséges ismeret hiánya miatt valaha elvesztek volna, valóban szomorú mindazok számára, akikben van egy szikra szeretet, vagy könyörület. Továbbá, számos bibliai idézet van, melyeket, úgy tűnik, lehetetlen összhangba hozni mindezzel. Nézzük csak: A múltat és jelent egyedüli lehetőségként tekintve, félretéve a jövő korszakban *esedékes* helyreállítás általi, minden reményt, miképpen értsük meg azon

kijelentéseket, hogy: „Isten szeretet”, és hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen” (1 János 4: 8; János 3: 16)? Nem úgy tűnik-e, hogy ha Isten olyan nagyon szerette a világot, nem csak arról gondoskodott volna, hogy a hívők üdvözülhessenek, hanem arról is, hogy mindenki hallhasson azzal a céllal, hogy higgyen?

Amikor, pedig, azt olvassuk, hogy: „az igazi világosság megvilágosít minden embert” (János 1: 9), megfigyelésünk azt mondja, hogy ez nincs így; nem világosított meg minden embert; nem láthatjuk, hogy Urunk sokat megvilágosított volna a föld milliárdjai közül. Még e viszonylag felvilágosultabb napon sem mutatják a pogányok milliói e megvilágosításnak jeleit, ahogy a szodomaiak és a múlt korszakokban sokan mások sem mutatták.

Azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus, Isten kegyelméből, „**minden emberért**” megízlelte a halált (Zsidók 2: 9). De, ha Ő száznegyven három milliárd emberért ízlelte meg a halált, és ha valami oknál fogva csak egy milliárd számára lesz eredményes, akkor vajon a megváltás nem lett-e viszonylagosan egy kudarc? Ez esetben az apostol kijelentése nem túlságosan nagyvonalú? Amikor ismét azt olvassuk, hogy: „íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az EGÉSZ NÉP öröme lesz” (Lukács 2:10), és körülnézve azt látjuk, hogy ezek nem az egész nép számára, hanem csak egy „kicsiny nyáj” számára jó hírek, kénytelenek vagyunk azt kérdezni, hogy vajon az angyalok nem túlozták-e el üzenetük jóságát és nagyságát, és nem értékelték-e túl az általuk bejelentett Messiás munkájának jelentőségét.

Egy másik kijelentés szerint: „egy az Isten, és egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért” (1 Timóteus 2: 5, 6). Egy váltságdíj mindenkiért? Akkor miért ne lenne valami haszna mindenkinek a Krisztus halálából? Miért ne juthatna **mindenki** el az igazság ismeretére, hogy hihessenek?

A kulcs nélkül mennyire homályosnak és tartalmatlannak tűnnek e kijelentések, de ha megtaláljuk a kulcsot Isten tervéhez, mindezek a szövegek egyhangúlag kijelentik, hogy „Isten szeretet”. Ez a kulcs az utóbbi idézet második részében található – „Aki váltságul adta önmagát mindenkiért TANÚBIZONYSÁGKÉNT A MEGFELELŐ IDŐKBEN” /KJ., k.új./.

Istennél mindennek megfelelő ideje van. Ő bizonyosságot tehetett volna nekik az elmúlt életükben, de mivel nem tette, ez azt bizonyítja, hogy az ő megfelelő idejük a jövőben kell legyen. Azok számára, akik az Egyházat fogják alkotni, Krisztus menyasszonyát, és részesei lesznek a Királyság tisztségeiben, a jelen a „megfelelő idő” arra, hogy halljanak; és bárki, akinek most van füle a hallásra, hallja meg és vegye figyelembe és annak megfelelően megáldatik. Habár Jézus lefizette váltságdíjunktat mielőtt megszülettünk volna, számunkra azután még sok évig nem volt megfelelő idő a hallásra, és csak annak értékelése tett bennünket felelőssé a képességünk és értékelésünk mértékében. Ugyan azon elv érvényesül mindenki esetében. Istennek megfelelő idejében mindenkinek bizonyosságul tétetik és mindenkinek lehetősége lesz hinni és általa megáldatni.

Az a vélemény uralkodik, hogy a halál minden próbatételt lezár; de nincs olyan Ige, amely ezt tanítaná, és az összes fenti *idézet*, és még sok más értelmetlenné, vagy még rosszabbá válna, ha a halál lezárna minden reményt a világ tudatlan tömegei előtt. Van egy Ige, melyet azért idéznek, hogy igazolják ezt az általánosan fenntartott nézetet: „Ha ledől a fa, ugyanazon a helyen marad, ahová ledől” (Prédikátor 11: 3). Ha ez az ember jövőjére vonatkozik, akkor azt mutatja, hogy bármilyen is volt állapota, amikor a sírba került, semmi változás nem történik addig, amíg fel nem lesz ébresztve belőle. Ez a Szentírás egyöntetű tanítása e témára vonatkozóan, ahogy ez a következő fejezetekben be lesz mutatva. Isten nem akarja tudatlanság alapján üdvözíteni az embereket, hanem „azt akarja,

hogy... **minden ember** eljusson az igazság megismerésére” (1 Timóteus 2: 4), mivel az emberiség tömegei tudatlanságban haltak meg, és „mert nincs cselekvés, gondolkozás, ismeret és bölcsesség a seolban” (Prédikátor 9: 10), emiatt Ő gondoskodott a halottak felébresztéséről az ismeret, hit és üdvösség céljából. Tehát, az a terve, hogy „ahogy mindnyájan Ádámban hálnak meg, úgy mindnyájan Krisztusban életre kelhessenek; mindenki a maga rendje szerint” – az Evangéliumi Egyház, a Menyasszony, Krisztus Teste, először; majd a Millenniumi korszak alatt, mindazok, akik az Övéi lesznek a **jelenlétének** (helytelenül fordítja **eljövetelnek**) ezer évében, *amely* az Úrnak megfelelő ideje arra, hogy mindannyian megismerjék Őt, kicsinytől nagyig. (1 Korintus 15: 22)

Ahogy a halál az első Ádám által jött, úgy az élet a Krisztus, a második Ádám, által jön. Amit az emberiség elvesztett, lévén az első Ádámban, az mind visszaadatik azoknak, akik a második Ádámban hisznek. Amikor fel lesznek ébresztve a rossz megtapasztalásának előnyével, ami Ádámnak hiányzott, akik a megváltást Isten ajándékaként hálásan elfogadják, tovább élhetnek örökké az engedelmesség eredeti feltételei között. Tökéletes engedelmesség lesz megkövetelve a Békesség Fejedelmének igazságos uralma alatt, és megadatik a tökéletes képesség az engedelmességre. Íme, a világnak kínált üdvösség.

Vizsgáljunk meg most egy másik, az univerzalistákon kívül általánosan mellőzött szöveget; bár nem vagyunk univerzalisták, mégis jogot tartunk arra, hogy higgyük, és örömmel használjuk Isten Igéjének mindegyik bizonyosságát. Így szól: „az élő Istenben reménykedünk, aki **minden embernek** üdvözítője, de leginkább a **hívóknak**” (1 Timóteus 4: 10). Isten minden embert üdvözíthet, de leginkább („örökre”) csak azokat, akik Krisztus által jönnek Őhozzá. /Zsidók 7: 25/ Az, hogy Isten önhatalmúan, minden embert üdvözít, nem ütközik akaratuk, vagy választásuk szabadságába, *abban az értelemben*, hogy akaratuk ellen adjon nekik életet: „eléd adtam az életet és a halált, **válaszd** az életet, hogy élhess”.

Simeon szembeállítja e két üdvösséget, mondván: „szemeim meglátták üdvösségedet... hogy **megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek**, [az igazi] Izráelnek”. Ez összhangban van az apostol kijelentésével, miszerint Jézus Krisztus, a Közbenjáró, Önmagát adta váltságul mindenkiért, ami **mindenkinek bizonyosságul** lesz a MEGFELELŐ IDŐBEN. Ez az, ami minden emberhez el kell érjen, függetlenül a hitüktől vagy akarattuktól. Ez az Üdvözítőről szóló **örömhír**, az **egész** nép öröme lesz (Luk. 2: 10, 11), de a különleges szabadulás a bűnből és a halálból csak az **Ő** népének jön (Máté 1: 21) – azoknak, akik hisznek Őbenne – mert azt olvassuk, hogy a hitetleneken marad az Isten haragja. (János 3: 36)

Látjuk tehát, hogy az általános szabadítás, ami eljön minden egyénnek, az a valódi világosságból származó világosság és az élet választásának egy lehetősége. Mivel az emberiség nagy többsége a sírban van, szükséges lesz kihozni őket onnan, hogy egy Üdvözítőnek jó híre bizonyosságul tétessék nekik. Azt is *látjuk*, hogy a különleges szabadítás, amit a hívők most remény által élveznek (Róma 8: 24), és amelynek valósága a Millenniumi korszakban ugyancsak azoknak lesz feltárva, akik „hisznek ama napon”, egy **teljes** szabadulás a bűn szolgálatából és a halál romlandóságából, Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. Viszont mindezen áldások elérése a Krisztus Királyságának törvényei iránti, szívből jövő engedelmségtől fog függni – a tökéletesség elérésének gyorsasága mutatja a Király, és az Ő szeretet-törvénye iránti szeretet mértékét. Ha azok közül, akik az Igazság által felvilágosultak, Isten szeretetének ismeretére jutottak, és az emberi tökéletességre (akár ténylegesen, vagy csak beszámítva) helyreállítottak, bárki „gyáva” lesz, és „meghátrál” (Zsidók 10: 38, 39), a hitetlenekkel együtt (Jelenések 21: 8) ki fog irtatni a nép közül (Cselekedetek 3: 23). Ez a második halál.

Ekképpen látjuk, hogy e szövegek, melyek eddig nehezek voltak, érthetővé válnak a – „bizonyosságul a megfelelő időben”

kijelentés által. A **megfelelő időben** az az igazi világosság fog megvilágosítani minden embert, mely eljött már a világba. A **megfelelő időben** ez a „nagy öröm, az egész nép öröme lesz”. Ezen ígéket semmi más módon nem lehet elferdítés nélkül alkalmazni. Pál nyomatékosan alkalmazza ezt az érvet a Róma 5: 18, 19-ben. Úgy érvel, hogy miképpen Ádám vétke miatt minden ember halálra ítéltetett, úgy a Krisztus igazságossága és a halálig tartó engedelmissége a megigazulás alapjává válik; és amint az első Ádámban mindenki elvesztette életét, akképpen a személyes érdemtelenségtől eltekintve, mindenki élethez juthat a második Ádámot elfogadva.

Péter elmondja, hogy erről a helyreállításról beszélt *Isten* a szent prófétái szája által (Cselekedetek 3: 19-21). Mind erről tanítanak. Ezékiel a száraz csontok völgyéről mondja: „E sok csont Izráel egész háza.” Isten így szól Izráelhez: „Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek titeket Izráel földjére. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor... Szellememet adom belétek, életre keltek, és letelepítelek benneteket a saját földetekben. Akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, meg is teszem, amit megmondtam.” Ezékiel 37: 11-14

Ezzel egyeznek Pál szavai (Róma 11: 25, 26): „A vakság Izráelt csak részben érte, amíg a pogányok teljes száma [a választott osztály, Krisztus menyasszonya] be nem jut; és így a teljes Izráel szabadulni fog”, vagyis vissza lesznek hozva a kivetettségi állapotukból; mert „Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott” (2. vers). Ők ki voltak vetve az Ő kegyelméből, amíg a Krisztus menyasszonyának kiválasztása tart, de vissza lesznek helyezve, amikor ez a munka befejeződik. (28-33 vers) A próféciaik tele vannak arról szóló kijelentésekkel, hogy miként fogja Isten visszaüldetni őket, és többé ki nem lesznek szaggatva onnan. „Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: ... Jó szándékkal tekintek rájuk, és visszahozom őket ebbe az országba, felépítem, és nem rombolom le,

elültetem, és nem gyomlálom ki őket. Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az ÚR. Ők népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek, mert teljes szívükkel megtérnek hozzám.” (Jeremiás 24: 5-7; 31: 28; 32: 40-42; 33: 6-16) Ezek nem csak az előző helyreállításokra vonatkozhatnak, amelyek a Babiloni, Szíriai stb. fogságokból történtek, mert azok után még ki voltak szaggatva onnan.

Továbbá, az Úr mondja, „abban az időben nem mondják többé, hogy az apák ettek egrest, és a fiak foga vásott el tőle, hanem mindenki [aki meghal] a maga bűnéért hal meg”. (Jeremiás 31: 29, 30) Most nem így van; nem a saját bűne miatt hal meg mindenki, hanem az Ádám bűne miatt. „Ádámban mind meghalnak”. Ő ette meg a bűn egresét, és apáink tovább ették, gyermekeikre vonva méginkább a betegséget és a szenvedést, ekképpen siettetve a büntetést, a halált. A nap, amelyen „minden ember [aki meghal, csak] a saját bűnéért fog meghalni”, az a Millenniumi, vagy helyreállítási nap lesz.

Habár sok prófécia és jövőendő áldásokra vonatkozó ígéret látszólag csak Izráelre alkalmazandó, emlékezni kell, hogy ők egy előképi nép, és emiatt a nekik tett ígéretek, míg időnként különösen rájuk illenek, általában egy tágabb alkalmazásuk is van, az egész emberiségre, melynek az a nemzet előképe volt. Míg Izráel nemzetként az egész világot ábrázolta, papsága a választott „kicsiny nyájnak”, a „Királyi Papságnak”, a Krisztus Fejének és Testének előképe volt; az Izráelért tett áldozatok, megtisztulások, engesztelések jelképezték a „jobb áldozatokat”, a teljesebb megtisztulást és a valóságos engesztelést „az egész világ bűneiért”, mely *világnak* ők egy része.

Mi több, Isten név szerint említ más nemzeteket is, és helyreállításukat ígéri. Egy erőteljes szemléltetésként a szodomaiakat említi. Bizonyára, ha világos tanítást találunk a szodomaiak helyreállítására vonatkozóan, elfogadhatónak érezhetjük az egész emberiség Helyreállítása dicsőséges tanának igazságát, amelyről *Isten* minden szent próféta szája

által szólt. És miért ne lenne a szodomaiaknak egy lehetősége elérni a tökéletességet, és az örök életet éppen úgy, mint Izráelnek és közülünk bárkinek? Valóban, ők nem voltak igazak, de Izráel sem volt és nem voltunk mi sem, akik most halljuk az evangéliumot. „Nincs igaz ember egy sem”, kivéve a Krisztus beszámított igazságát, aki mindenkiért meghalt. Urunk saját szavai mondják nekünk, hogy habár Isten tüzesőt bocsátott rájuk az égből és gonoszságuk miatt mindannyiukat elpusztította, mégis a szodomaiak nem voltak olyan nagy bűnösök az Ő szemében, mint a zsidók, akik több ismerettel rendelkeztek. (1 Mózes 19: 24; Lukács 17: 29) A Kapernaum-i zsidóknak azt mondta, hogy „ha Szodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig”. (Máté 11: 23)

Ekképpen Urunk azt tanítja, hogy a szodomaiak nem rendelkeztek teljes lehetőséggel; és Ő biztosít arról, hogy egy ilyen lehetőségük lesz, midőn hozzáteszi (24 versben): „Sőt mondom nektek, hogy Szodoma földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked.” Az Ítéletnap jellege és munkája a következő oldalakon lesz bemutatva. Itt csak arra a tényre hívjuk fel a figyelmet, hogy **tűrhető** idő lesz Kapernaum számára, és még **tűrhetőbb** lesz Szodoma számára; mert habár egyik sem rendelkezett még **teljes** ismerettel, sem mindazokkal az áldásokkal, melyek a terv *szerint* a „Mag” által *kell* jöjjenek, mégis Kapernaum nagyobb világosság ellen vétett.

Ha Kapernaum és az egész Izráel emlékezetbe jönnek és megáldatnak az „Új Szövetség” alatt, amelyet Jézus vére pecsételt meg, akkor a szodomaiakat miért nem lehetne megáldani a „föld **minden** nemzettségével” együtt? Bizonyára meg lesznek *áldva*. Ne feledjük el, hogy mivel Istentől „tűz és kénkö esett az égből és **elpusztított mindenkit**” sok évszázaddal Jézus napjai előtt, amikor az ő helyreállításukról szó esett, ez magában foglalja az ő felébresztésüket, a sírból való visszatérésüket.

Most vizsgáljuk meg Ezékiel 16: 48-63-ban lévő próféciaát. Olvassuk figyelmesen. Isten itt Izráelről beszél és Szamáriával, szomszédjával, hasonlítja össze, valamint a szodomaiakkal, akikről azt mondja: „elvetettem őket, amikor **jónak láttam**” /K.J./. Sem Jézus, sem a próféta nem ad más magyarázatot Isten azon látszólag egyenlőtlen bánásmódjáról, miszerint Szodomát elpusztította, míg a Szodománál nagyobb vétkeket büntetlenül hagyta. Mindez tisztázódni fog, amikor, a „megfelelő időben”, a nagy tervei megnyilvánulnak. A próféta egyszerűen kijelenti: Isten „jónak látta”, hogy így járjon el, és Jézus hozzáfűzte, hogy számukra elviselhetőbb lesz, mint a náluk bűnösebbeknek az ítélet napján. De arra a feltételezésre, hogy a halál minden próbának véget vet, és hogy azután senkinek sincs lehetősége az igazság ismeretére eljutni, és annak engedelmeskedni, találóan azt kérdezhetjük: Isten miért látta jónak azt, hogy félretegye azt a népet anélkül, hogy egy esélyt adott volna az üdvösségre annak az egyetlen Névnek ismerete által, mely által megtartathatnak? A válasz: Mert nem volt az ő **megfelelő idejük**. A „megfelelő időben” felébresztetnek a halálból, és elvezettetnek az igazság ismeretére, és ekképpen a megígért „Mag” által a föld minden nemzetségével együtt megáldatnak. Ők akkor az örök élet próbája alatt lesznek.

E gondolattal és nem mással tudjuk megérteni a szerető Isten bánásmódját azon Amálekítákkal és más nemzetekkel szemben, akiknek megsemmisítését nem csak hogy megengedte, hanem parancsolta is Izráelnek, mondván: „menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhót; mind a tevét, mind a szamarat” (1 Sámuel 15: 3). Az élet e láthatóan könyörtelen elpusztítása összeférhetetlennek tűnik az Istennek tulajdonított szerető jellemvonással és Jézus azon tanításával, hogy: „szeresd ellenségedet” stb., míg el nem jutunk oda, hogy megértsük Isten tervének rendszerét, hogy minden vonása

megvalósulásának meg van a „megfelelő ideje”, és hogy az emberi nem minden tagjának helye van benne.

Most láthatjuk, hogy azok az amálekiek, szodomaiak és mások *esete* szemlélteti Isten igazságos haragját, és azt az elhatározását, hogy végül teljesen megsemmisíti a gonoszokat: olyan példák, melyek nem csak másoknak, hanem éppen nekik is hasznosak lesznek, amikor ítéletük, vagyis megpróbáltatásuk napja eljön. Azok az emberek, ahogy akkor meghaltak, éppen úgy meghalhattak volna egy betegségben és *más* csapásban is; ez kevésbé volt fontos számukra, mert ők a rosszal ismerkedtek meg ahhoz, hogy amikor a megfelelő időben próba alatt fognak állni, igazságot tanulhassanak, hogy különbséget tehessenek, és hogy a jót választhassák avégett, hogy életük legyen.

De vizsgáljuk csak tovább a próféciát. Miután Izráelt Szodomával és Számáriával hasonlítja össze, és Izráelt a leginkább elítélendőnek jelenti ki (Ezékiel 16: 48-54), így szól az Úr: „Visszahozom foglyaikat, Szodomának s leányainak foglyait és Számáriának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette.” Az a fogság, amire hivatkozik, nem lehet más, mint a halál fogsága; mert akiket említ, akkor már halottak voltak. A halálban mindenki fogoly; és Krisztus azért jön, hogy kinyissa a sír ajtait, és hogy szabadlábba helyezze a foglyokat. (Ésaiás 61: 1; Zakariás 9: 11) Az 55. versben ezt úgy nevezi, hogy ez egy „visszatérés az előbbi állapotukba” – egy helyreállítás.

Némelyek, kik elég készségesek elfogadni Istennek Krisztus általi kegyelmét nagyobb ismeret és világosság alatt a saját kihágásaik és gyengeségeik megbocsátásában, nem tudják felfogni, hogy ugyanaz a kegyelem az Új Szövetség alatt másokra is alkalmazható; habár, úgy tűnik, elfogadják az apostol kijelentését, hogy Jézus Krisztus, Isten kegyelméből, mindenkiért megízlelte a halált. Közülük egyesek azt sugallják, hogy az Úr e próféciában ironikusan beszélt a zsidókkal, arra utalva, hogy éppen olyan hajlandó visszahozni a szodomaikat,

mint őket, de nincs szándékában helyreállítani egyiküket sem. De nézzük csak meg, hogy miképpen egyeznek meg ezzel a gondolattal a következő versek. Az Úr mondja: „meg **fogok** emlékezni szövetségemről, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre **fogok** lépni veled. **Akkor eszedbe jutnak** tetteid, és szégyenkezni fogsz. Magadhoz fogadod nénjeidet és húgaidat... szövetségre **fogok** lépni veled, és megtudod, hogy én vagyok az ÚR. Gondolj erre, szégyenkezz, és gyalázatot miatt ne nyisd ki többé a szád, ha megbocsátom mindazt, amit elkövettél, **ÍGY SZÓL AZ ÚR, JEHOVA.**” Amikor egy ígéretet ekképpen ír alá a Nagy Jehova, mindazok, akik megpecsételték, hogy Isten igaz, bizalommal örülhetnek ennek a bizonyosságnak; főleg azok, akik felfogják, hogy az Új Szövetség áldásait megerősítette Isten Krisztusban, Akinek drága vére megpecsételte a szövetséget.

Ehhez Pál hozzáteszi tanúságát, mondván: „És így az egész Izráel [élők és halottak] megtartatik [megszabadul a vakságtól], ahogy meg van írva: 'Eljön Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákób házatól a hitetlenséget: mert ez nekik az Én szövetségem, midőn eltörölöm bűneiket... a választásra nézve szerelmetesek az atyákért; mert az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.'” (Róma 11: 26-29)

Nem kell csodálkozzunk, hogy a zsidók, a szodomaiak, a számáriaiak és az egész emberiség megszágyenül, és zavarba jön, amikor Isten az Ő „megfelelő idejében” bemutatja kegyelmének gazdagságát. Igen, sokan azok közül, akik jelenleg Isten gyermekei, összezavarodnak, és ámulni fognak azon, hogy **Isten annyira szerette A VILÁGOT**, és hogy az Ő gondolatai és tervei mennyire az övéik felett álltak.

A keresztények általában azt hiszik, hogy Istennek minden áldása csak a választott Egyháznak van fenntartva, de most kezdjük látni, hogy Istennek terve kiterjedtebb, mint ahogy feltételeztük, és habár az Egyházat „igen nagy és becses ígéretekkkel” látta el, de bőségesen gondoskodott a világról is,

melyet annyira szeretett, hogy megváltotta. A zsidók egy igen hasonló tévedésbe estek annak feltételezésével, hogy Isten minden ígérete csak nekik szól; de amikor eljött a „megfelelő idő”, és a nemzetekre kiterjedt a kegyelem, az Izráel maradéka, akiknek szíve eléggé ki volt tárva ahhoz, hogy örvendjenek Isten kegyelme e nagyobb bizonyítékának, részesei lettek ennek a megnövekedett kegyelemnek, míg a többit megvakította előítéletük, és az emberi hagyomány. Akik az *Egyházhoz tartoznak*, és most látják a Millenniumi korszak hajnalodó fényét jótékony áldásaival az egész világ számára, ügyeljenek, nehogy a haladó világossággal szembeszegüljenek, és így egy időre vakok legyenek annak dicsősége és áldásai iránt.

Mennyire eltérő Istennek e dicsőséges terve, hogy most egy keveset kiválaszt azzal a céllal, hogy majd *általuk* a többséget megáldja, ezen igazságok elferdítéseitől, melyeket a két ellentétes nézet – a kálvinizmus és az árminiánizmus – képvisel. Az első nem csak az Ingyen Kegyelem bibliai tanát tagadja, hanem a Kiválasztás dicsőséges tanát is nyomorúságosan eltorzítja; a második a Kiválasztás tanát tagadja, és nem fogja fel Isten Ingyen Kegyelmének áldott teljességét.

A kálvinizmus így szól: Isten mindentudó; Ő tudta kezdettől a véget; és mivel hogy minden szándéka teljesülni fog, Ő soha nem akarhatott bárki mást üdvözíteni, csak egy keveset, az Egyházat. Ezeket Ő kiválasztotta, és eleve elrendelte, hogy örökre üdvözüljenek; mindenki mást ugyancsak eleve elrendelt, és kiválasztott arra, hogy az örök gyötrelemre jussanak; mert: „Tudja az Isten öröktől fogva minden Ő cselekedeteit”.

E nézetnek megvannak a jó oldalai. Elismeri Istennek mindentudását. Ez lenne az eszményképünk egy **nagy** Istenről, ha nem hiányozna a nagyságnak két lényeges sajátossága, a szeretet és az igazság, amelyek közül egyiket sem tükrözi az a tény, hogy száznegyvenkét milliárdnyi, születésük előtt örök gyötrelemre ítélt teremtményt hoz világra, és gúnyolódik velük a szeretetének ünnepélyes kijelentéseivel. Mivel Isten szeretet,

és az igazság az Ő trónjának alapja, nem lehet ilyen az Ő jelleme.

Az árminiánizmus így szól: Igen, Isten szeretet; és világra hozva az emberiséget, nem akart nekik semmi rosszat tenni – csak jót. De Sátánnak sikerült megkísérteni az első emberpárt, és így a bűn belépett a világba és a bűn által a halál. Azóta Isten minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy az embert megszabadítsa az ő ellenségétől, még az Ő Fiát is odaadva. És habár most, hatezer év után, az Evangélium az emberiségnek csak nagyon kevés részéhez jutott el, mégis reméljük, és bízunk abban, hogy még hatezer év alatt az egyház tettereje és nagylelkűsége által Isten oly mértékben orvosolja majd a Sátán által keletkezett rosszat, hogy majd az akkor élők legalább megismerhessék az Ő szeretetét, és lehetőségük legyen hinni és üdvözülni.

Míg e nézet teremtményei iránti szeretettel és jóindulattal teljes lényként mutatja be Istent, arra utal, hogy hiányzik a megfelelő képessége és előrelátása a jószándékú terveinek megvalósításához: hogy bölcsességben és hatalomban hiányos. E nézetből úgy tűnne, hogy míg Isten abban volt foglalatlan, hogy elrendezze és kigondolja az utóbb teremtett gyermekeinek jólétét, Sátán belépett és egy mesterfogással oly mértékben felforgatta Istennek az egész tervét, hogy teljes erejének bevetésével tizenkétezer évet kell eltöltsön az igazságosság olyan szintre való helyreállítására, hogy majd az emberiség akkor élő maradékának éppen olyan lehetősége legyen a jót választani, mint a rosszat. De a száznegyvenkét milliárd ember az elmúlt hatezer évből és még egy annyi a következőből, e nézet alapján, örökre elvesztek, Istennek irántuk lévő szeretete ellenére, mert Sátán közbelépett az ő tervével. Ekképpen, míg Isten megment egy embert a dicsőségre, Sátán több ezret visz az örök gyötrelembe.

E szemlélet az emberek gondolatában szükségszerűen felmagasztalja Sátán bölcsességét és hatalmát, és lealacsonyítja

Istennek e tulajdonságait, melyekről a zsoltáros, az előbbiekkal ellentétben, kijelenti, hogy „amit Ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott”. De nem! – Istent nem lepte meg az ellenség; és az Ő tervét semmi mértékben nem keresztezte Sátán. Isten mindig tökéletesen ura volt a helyzetnek, és a végén látható lesz, hogy minden együtt közreműködött az Ő céljainak megvalósulásában.

Míg a kiválasztás és az ingyen kegyelem tanait, ahogy azokat a kálvinizmus és az árminiánizmus tanítja, nem lehetne soha összhangba hozni egymással, a józanésszel, vagy a Bibliával, mégis ez a két dicsőséges bibliai tan tökéletesen összhangzó és gyönyörű, ha a korszakok terve szempontjából nézzük.

Látván, tehát, hogy Isten tervének, mely az embernek a bűnből és a halálból való megmentésére vonatkozik, oly sok vonása a jövőbe van helyezve, és hogy Jézus Urunk második adventje a tervezett, első lépés azoknak a régóta megígért, és régóta várt áldásoknak megvalósulásában, vajon ne várjuk még nagyobb komolysággal az Ő második adventjének idejét, mint azok a kevésbé értesült zsidók, akik az Ő első adventjét várták és vágyták? Látván, hogy a gonosz, az igazságtalanság és a halál idejének véget vet az Ő hatalmának uralma, amit akkor fog gyakorolni, és hogy az igazság, az igazságosság és a béke egyetemes lesz, ki ne örvendene annak, hogy az Ő napját lássa? És ki lenne az, aki most Krisztussal szenved, azon drága ígélet által indíttatva, hogy „ha szenvedünk Ővele, akkor uralkodni is fogunk Ővele”, aki nem emelné fel a fejét, és nem örvendene a Mester közeledése minden bizonyítékának tudván, hogy a mi szabadulásunk és az Ővele megdicsőíttetésünk elközelgett? Bizonyára mindenki, aki rokonszenvezik az Ő áldásos küldetésével és az Ő szeretetének szellemével, üdvözölni fogja az Ő eljövetelének minden bizonyítékát, mint a „nagy öröm” közeledtét, „mely az egész népnek öröme lesz”.